BULGARII

Ce nume de fiară, ce nume de reptilă
S'ar potrivi mai bine acestui neam barbar?
Române, zi-i pe nume, numeşte-l doar „bulgar"
Şi ca pe o năpârcă striveşte-l fără milă.

Bulgari! Şi te cutremuri de scârbă şi mânie!
N'aveau pământ nici lege, iar noi le-am dat o ţară;
La Rahova şi Plevna ai noştri sângerară
Luptând cu Semiluna, să-i scape de sclavie.

Le-am dat din şcoli lumina, din punga noastră banul
Căci l'am fi vrut prieten plăpândul „stat" vecin,
Dar el pândea în umbră, cu colţii de venin
Ca să ne muşte, fiara! Atât ştia, bostanul!

La vorba noastră blândă, el şi-ascuţia toporul,
La raza de lumină, scrâşnea o faţă sumbră,
Cu mintea lui opacă, Dedu Ivan din umbră
Pândea ca să-şi lovească mişelnic, salvatorul!

Şi ne-au lovit tâlharii, hoţeşte pe la spate,
Nu singuri, ci cu alţii, bandiţi tot ca şi ei;
Loviră tâlhăreşte, pe când un neam de lei
Sburase să'mplinească un vis de libertate...

Năpârcile muşcară! Dar rana-adâncă foarte
Cicatrizată fi-va de focul nostru sfânt...
Căci cei ce ne săpase mişelnic un mormânt
Şi-au scris la Turtucaia sentinţa lor de moarte!

Radu Cosmin.

Şelimberg

Napoleon cel mare spuse, în ultimele lui zile de viaţă pe insula S-ta Elena, generalului Montholon:

„Vei publica tot ce am scris şi am dictat. Fiul meu să citească istoria lumei şi să reflecteze asupra ei; în ea va găsi adevărata filozofie. Fiul meu să citească şi să recitească rezbelele marilor comandanţi, să le studieze bine; acesta este singurul mijloc să înveţe conducerea unui rezbel".

Napoleon vorbea din lunga sa experienţă. El comandase 60 de bătălii mari, mai toate victorioase, şi sute de lupte. Toţi marii comandanţi citeau şi se instruiau din experienţele genialilor trecute; aşa: Alexandru cel mare, Hanibal, Iuliu Cesar, Friderich cel mare şi Napoleon.

Napoleon spune lui Caulaincourt: „Nici odată nu intram într'o cafenea; mâncam pâine uscată, îmi curăţam singur hainele, trăiam ca un urs în camera mea, cu cărţile mele.

„Şi cu ce sacrificii îmi cumpăram cărţile? Îmi luam de la gură ca să string banii şi apoi mă duceam, cu o bucurie de copil, la librărie şi căutam şi răscoleam toate cărţile, înainte de a scoate banii din pungă".

Iată cluburile şi iată cărţile lui Napoleon.

Toată leafa lui de sublocotenent, din Ianuarie 1786 şi până la 6 Februarie 1793, era de 800 livre *pe an*, la care se mai adăogau 200, ca absolvent al şcoalelor militare Brienne şi Paris şi 120 pentru locuinţă. Din această leafă de nici 100 de franci pe lună, el mai ajuta pe mama şi pe fraţii săi, şi plătea întreaga pensiune a fratelui său Louis.

Fiind cu regimentul său, în 1788, la Auxonne, el citeşte: *Spiritul legilor*, de Montesquieu; *Legislaţiunea*, de Filangieri; *Economia politică*, *Bogăţia naţiunilor*, de Adam Smith, cum şi toată *Istoria Engliterei*. Stofa genială, din care a fost plămădit a fost muncită şi lucrată, spre a scoate pe Napoleon cel mare.

Citeşte şi recitează istoria! In ea se cuprinde toată filozofia, şi singurul mijloc de a cunoaşte arta militară şi durerile şi măririle neamului tău.

Şi ocuparea Şelimbergului, de la porţile Sibiului, mi-a adus aminte de trecerea Carpaţilor oştirilor române sub Mihai Viteazul şi de bătălia, în care Andrei Batthory fu învins de Mihai, la acelaş Şelimberg, oastea lui sfărîmată şi Ardealul luat.

Era o zi de Duminică, 7/17 Octombrie, când Mihai porni cu oştirile sale să cucerească Ardealul. Cu el mergeau floarea boerimei şi doamna Stanca şi fiul său Nicolae Pătraşcu, ducându-şi în care lucrurile lor mai de valoare. Drumul îl făcu cu „mira celeritate", iuţeală de mirat.

Numai „Banul Mihalcea" împărtăşea complet vederile lui Mihai şi îl consilia mereu „Înainte". Deja a doua zi, Luni seara, corturile fură întinse la poalele munţilor, acolo unde apa Buzăului intră în România—se zice la poalele muntelui Cheia.

Mihai trecu munţii pe cărări şi poteci ascunse, mai scurte şi bine cunoscute de locuitorii de la hotare, astfel că, deja în ziua de 9, îşi aşeză tabăra pe moşia săcuiului Beldy, la Bozaş.

Ştirea trecerei lui Mihai fu anunţată la Braşov şi, în aceeaşi noapte, trimişii braşoveni anunţară pe Batthory la Alba-Iulia.

Mihai mută tabăra sa la Prejmer; aici îi eşiră înainte trimişii Braşovului, Greising şi Hirscher, cari aduseră supuneri, haine groase de iarnă şi multe producte.

A doua zi, deputaţii saşi ai Braşovului veniră la Mihai, folosindu-se şi de intervenţia protopopului român Mihai, de la biserica Scheilor din Braşov.

Ziua următoare, Mihai trecu pădurea şi ajunse la Şercaia.

La 13 Octombrie, Mihai trece pe lângă Făgăraş şi ajunse la Kerix. De aici încolo Mihai înainta foarte încet, aşteptând să-i vie săcuii, să se unească cu armata sa, apoi mai trimisese şi la Radu Buzescu şi la Banul Udrea, să-i vie în ajutor cu oştile Craiovei, Jiului şi Mehedinţilor, eşindu-i înainte spre hotarele Sibiului; iar Baba Novac avea să vie pe la Turnu-Roşu cu 6000 de haiduci.

La 26 Octombrie, Mihai înainta pe şesul dinaintea Turnului-Roşu, la două mile de Sibiu, unde intră râul Cibin în Olt.

Şi Batthory tăbărise cu vreo 16.000 de oameni la miază zi de Sibiu, rezemându-se cu spatele pe muntele de la Hermansdorf.

Mihai nu se grăbea, el aştepta oştile, cari tocmai intrau pe la Turnul-Roşu şi aştepta să-i mai vină săcuii cari îi promiseseră ajutor.

Lui Batthory i se păruse, la început, că Mihai se teme a intra în luptă cu el; auzind însă că'i sosesc, pe la Turnu-Roşu, trupe noi, el trimese pe Malaspina la Mihai, să înceapă tratative; dar tocmai isprăvea Mihai vorba cu Malaspina, când ungurii începură lupta pe neaşteptate; fapta lor era cât se poate de mişelească şi de trădătoare.

Atunci, imediat după atacul cu tunurile, urmă atacul cavaleriei ungureşti. Mihai se afla încă în cort, armata sa nu era în linie de bătae. Surprinderea fu aşa de mare că chiar şi caii păstraţi pentru Mihai, fură luaţi de torentul fugarilor şi victoria ungurilor era să fie completă.

Dar Mihai, cu o bravură fără de pereche şi cu o îndrăzneală oarbă (con grandissimo valore e temerita) se duse la cazacii şi săcuii cari stau de o parte, opri cavaleria şi infanteria pe loc şi începu, de partea lui, a 2-a oară bătălia.

Lupta se dete pe un plaiu înclinat, între Sibiu şi satul Selimberg. Mihai sta spre răsărit, cu spatele spre râul Cibin, Batthory spre apus, în faţa râului. Partea de sus a plaiului o umpluse Mihai cu ostaşii săi, partea de jos era ocupată de unguri cu spatele spre zidurile cetăţei şi de altă parte spre râu

La începutul luptei nobilul român Daniil Zalasdi, numit astfel după satul său părintesc, dete pinteni calului său şi trecu la Mihai.

Lupta a fost începută de Baba Novac care fu respins; atunci repede Mihai îi trimese, din garda steagului, călărimea cu suliţi; pedestraşii unguri sunt călcaţi în copitele cailor, căpitanul lor Lazăr este ucis. La centru puterile erau egale şi lupta grozavă; Mihai care vedea toate, comandă ajutoare şi acolo ungurii sunt învinşi, steagurile lor luate, când le sosesc şi ungurilor ajutoare, suliţaşii. Ei restabilesc lupta; atunci se aruncă însuşi Mihai cu călărimea românilor (ingens Valachorum Equitatus) care zdrobeşte, în furia lui, cetele suliţaşilor unguri. In acest moment, voind să vie în ajutorul ungurilor, dând un atac de flanc contra lui Mihai, cade prizonier chiar generalissimul armatei ungureşti, Corniş, prins de călăreţii lui Mihai.

Comandanţii unguri, văzând această nenorocire, caută a se reculege; string tot ce pot şi dau o năvală groaznică asupra lui Mihai; erau orele 3 după prinz

Oastea lui Mihai se clatină din nou, dar Mihai îşi recapătă iute agerimea sa, încalecă pe un cal sprinten, aleargă în toate părţile, îndupleca şi îmbărbătează prin vaza şi prin cuvântul său şi restabileşte lupta.

In acest timp trec la Mihai şi cei 600 de cazaci ai lui Andrei Bathory, considerînd bătălia pierdută pentru el.

Pe la ora 9, ungurii se retraseră, lăsînd lui Mihai şi tabăra lor şi victoria lui.

Vineri dimineaţa, Mihai intra şi el în tabăra abandonată a ungurilor; acolo, în cortul lui Bathory, se întâlni cu Corniş, pe care îl cunoscuse personal de mai înainte.

Numărul morţilor fu de peste 3300; dintre români nici un boer căzut, dar mulţi nobili unguri. Intre prăzi, Mihai lua şi 45 de tunuri Săcuii aveau mare necaz pe nobilii unguri cari îi persecutau şi văzînd pe prizonierul nobil George Ravazdy, în trăsura lui Mihai, l'au scos de acolo şi l'au tăiat.

Andrei Bathory fugi, însoţit de 104 nobili, la Udvarhely, şi de acolo voia să o ia pe cărarea muntelui Harghitta, străbătînd Ciucul şi trecînd pe valea Tarcăului în Moldova, la Ieremia Vodă, amicul lui.

Dar Săcuii, desrobiţi de Mihai şi având voe a-şi ucide nobilii mea, se luară după ei să-i gasească.

Toţi nobilii fură ucişi şi împrăştiaţi. Bathory şi cu Mico scăpară, rupţi de osteneală, şi traseră la o stînă în munţi.

Acolo îi găsîră săcuii şi îi uciseră pe amîndoi; Bathory fu lovit de o muche de săcure în frunte; îi retezară degetul pentru a-i fura inelul, apoi îi tăiară capul spre a-l duce lui Mihai.

Săcuii au strîns din acest jaf, vreo 20.000 galbeni.

Cardinalul Andrei Bathory, „Săracul popă" era de 28 de ani, şi domnise numai şapte luni în Ardeal.

La 1 Noembrie, Mihai intră în Alba Iulia. Era de 41 de ani, dar nu arăta decît 36 de statură înaltă, uscăţiv, cu ochii negri scufundaţi în cap, cu privirea foroasă, tăcut şi gînditor (din guardatura torva, taciturno e pensieroso).

Şi acum după 317 ani, Românimea întreagă va înscrie „aere perennius", în istoria neamului, din nou pe urmaşul său, intrînd triumfal în Alba Iulia, în aclamaţiunile a 15 milioane de români, pe „Ferdinand I-iu Imparatul tutulor Românilor".

Andrei Popovici

Dela Casa centrală
a băncilor populare

Am publicat eri că la Casa centrală a Băncilor populare s'ar fi hotărît ca muncile agricole pe locurile mobilizaţilor din obştii să se efectueze *în comptul acestora*, de cei rămaşi la vetre.

Pentru liniştirea familiilor mobilizaţilor, facem cunoscut că pînă acum nu s'a hotărît nimic la Casa centrală în această privinţă, ba este chiar probabil că muncile agricole pe locurile mobilizaţilor din obştii, vor fi făcute *gratuit* de ceilalţi obşteni rămaşi la vetre, aplicîndu-se şi la obştii, principiul din art. 25 al legei măsurilor excepţionale.

De altmintreea deciziunile la Casa centrală se iau numai de consiliul de administraţie al acelei case, iar nici de cum în micile consfătuiri de funcţionari.

Consiliul de administraţie se va întruni în cursul săptămînei viitoare.

Cruzimele bulgarilor

Un comunicat oficios ne anunţă că bulgarii fac mare tapaj în ţările neutrale cu privire la pretinsele cruzimi săvîrşite de armata română în Cadrilater.

Toţi cei cari cunosc caracterul blînd al poporului nostru îşi vor da seamă cît de şubrede sunt acuzaţiile inamicilor noştri, acuzaţii cari nici un moment nu pot rămîne în picioare.

Nici una din paginele istoriei Românilor nu a fost pătată de cruzimi şi atrocităţi făptuite de ostaşul român.

Mărinimos şi cavaler din fire, românul ştie să întinză mîna vrăşmaşului biruit. El nu masacrează prizonierii şi nici nu scoate ochii răniţilor.

Campania din 1913 a fost o strălucită pildă de respectul vieţei, cinstei şi avutului populaţiei civile din Bulgaria.

Românii n'au dus moartea peste Dunăre ci din contră au ajutat populaţia bulgară înfometată, uşurîndu-i mizeria neagră în care o aruncase războiul.

De geaba parte din populaţia maghiară din Braşov şi celelalte localităţi ocupate de noi, s'au grăbit să fugă din faţa oştilor române. Nimeni nu s'ar fi atins de un fir de păr al locuitorului paşnic, după cum nu s'a atins de cei rămaşi şi încrezători în cavalerismul armatei române, care dacă ştie să se bată cu vitejie ştie să şi respecte pe cel învins, scopul ei nefiind vărsare inutilă de sînge omenesc ci cucerirea unui drept sfînt şi secular.

Cine ar crede deci că acuzaţiile ce ne aduc bulgarii ar putea să aibă vreun temei!

De altă parte, cine ar putea crede că bulgarii, cari au străluci prin incalificabilele lor atrocităţi săvîrşite acum în urmă în Serbia, au putut să se poarte omeneşte cu prizonierii şi răniţii noştri rămaşi în mîinele lor.

Comunicatul ne mai făgăduieşte că cei în drept vor da în vileag prin rapoarte documentate isprăvile bestiale săvîrşite de bulgari.

Aceste rapoarte vor îmbogăţi şi mai mult trista colecţie a barbariilor săvîrşite în Belgia, Serbia şi Armenia, şirul acela înfiorător de hecatombe cari neapărat vor fi pedepsite.

v. m.

SCENE DE RAZBOI

Taţii lor.....

Să ne descoperim cu smerenie în faţa celor căzuţi pentrucă ne-au dus flamura la victorie.

Să ne plecăm fruntile cu o puoasă linişte în faţa memoriei lor şi să le închinăm recunoştinţa noastră în veci pentru partea însemnată ce au luat-o la mărirea patriei.

Dar tot odată să ne înălţăm gîndul cu o respectoasă admiraţie spre cei rămaşi pe urmele acestor bravi: părinţi, soţii, copii.

Să ne legăm durerea de durerea lor, fiindcă ai lor au căzut pentru neam şi ţară, deci şi pentru noi.

Căci dacă cei ce şi-au găsit moartea pe cîmpul de luptă, şi-au trecut numele la nemurire şi au fost încununaţi pentru veci cu cununa gloriei, celor de pe urma lor nu le-a rămas de cît durerea şi regretul că au pierdut aşa voinici.

Şi cu toate astea, ne-a fost dat să vedem în clipele aceste de românească reculegere, pilde ce ne amintesc vremurile bărbăteşti de demult, cari vorbesc inimelor noastre de gloria strămoşească.

Am văzut... ot ce n'am văzut în decursul cîtorva zile.

Am văzut părinţi bravi cari, îndată după ce şi-au şters cele dintîi lacrimi cînd au aflat de moartea copiilor lor, au uitat de îndată durerea copleşitoare ce i-a izbit spre a se gîndi numai la scopul sfînt pentru care au căzut fiii lor.

Auziţi pilde:

Un distins avocat mi-a povestit eri, foarte emoţionat, următoarea scenă:

Întîmplător a întîlnit pe stradă pe d. Axenti, proprietarul unei fabrici din Capitală, fratele sau fiul lui Sever Axenţi ce a luptat la 1848 sub stindardul libertăţei pe cîmpiile Transilvaniei.

Bătrînul părea afectat, ceeace făcu pe cel ce-mi povesti această secnă să-l întrebe:

— Ce ai d-le Axenti?

Drept răspuns, figura i s'a contractat şi două lacrimi au alunecat pe obrajii săi. Apoi a luat mâna celui ce-l întreba, a strîns'o cu putere şi-i zise·

— Fiul meu , soldat.. în regimentul.. a murit pe cîmpul de luptă,

Dar de îndată după ce a rostit aceste cuvinte şi-a ridicat capul în sus, şi-a scuturat coama ca un leu şi a strigat printre lacrimi, într'o sfîntă exaltare:

— Trăiască România Mare!

Şi, fără să adauge nimic, fără măcar să-şi ia ziua bună, o porni grăbit înainte, probabil necăjit că a fost surprins într'un moment de slăbiciune.

Ce pildă de înălţare sufletească! cît eroism în acest strigăt! ce vijelie de nepătruns se petrecea în acel suflet de patriot şi de tată.

Durerea a copleşit pentru o clipă inima acestui părinte lovit în ce putea avea mai scump, dar de îndată glasul dragostei de patrie l'a învins şi l'a făcut să scoată strigătul pornit din adîncul simţului său românesc, ca şi cum ar fi voit să zică: „Fiul meu a murit, dar ce-mi pasă, România va fi mare".

✻

O altă pildă de eroism:

Eram în cabinetul unui funcţionar superior de la un minister, cînd văzui intrînd acolo, abătut, îndurerat, pe d. inginer Mareş, directorul la ministerul lucrărilor publice, pe care îl ştiu de obicei, atît de voios şi preveniţor, ceeace mă făcu să-l întreb:

— Ce ai d-le Mareş? Ţi s'a întîmplat ceva?

Drept răspuns, distinsul inginer mi-a întins o bucată de hîrtie cu o pecete pe dinsa, emblema oficialităţei.

Şeful de regiment al fiului său, vestea pe d. Mareş, că fiul său, sublocotenent de artilerie, a căzut pe cîmpul de onoare luptînd eroic şi cerca să aducă o alinare inimei îndureratului părinte, lăudînd bravura fiului său.

Deşi-şi stăpînea plînsul, distinsul inginer era viu emoţionat şi-mi povesti cu durerea în glas cum îi s'au adus odată cu această vestire oficială, şi obiectele de preţ ale fiului său, precum şi sabia lui, testimoniul bravurei unui ostaş căzut pe cîmpul de onoare.

Dar de odată se ridică în sus şi-mi spuse cu ţărie:

— Unul mi-a murit pentru patrie, dar îl va răzbuna celălalt fiu al meu care luptă pe alt front.

M'am cutremurat la aceste cuvinte şi strîngînd mîna acestui tată mă gîndeam, ce virtute, ce comori sufleteşti se găsesc în neamul acesta pe nedrept învinuit.

Or ce rînd mai mult ar întuneca înălţimea sentimentelor sublime ce sguduiau în acele momente pe acel tată.

Emil Nicolau

Eroismul şi devotamentul
unui soldat-ordonanţă

Printre nenumăratele fapte de eroism şi curaj săvîrşite de bravele noastre trupe în luptele de la Turtucaia, înregistrăm şi pe cea a soldatului Tudor Matei din reg. 74, ordonanţa colonelului Ştirbulescu, comandantul regimentului. Tudor Matei văzînd că duşmanul se apropie tot mai mult a cerut voie superiorului său să lupte şi el şi luînd arma unui soldat rănit s'a urcat într'un pom de unde împroşca moartea în rîndurile inamicului. Colonelul avea grija ca, pe lîngă supravegherea luptei şi comanda regimentului, să dea gloanţe lui Tudor Matei în pom, pentru încărcarea armei. Lupta a fost foarte aprigă, dar Tudor Matei nu s'a dat jos din pom de cît cînd a fost rănit şi el grav şi numai după ce omorîse cu arma lui peste o sută de bulgari.

Tudor Matei, mîndru de croismul său, se găseşte azi în îngrijirea spitalului militar central. Credincios devotamentului datorit superiorului său el a luptat pînă la sfîrşit salvîndu-se pe el şi pe comandantul său.

Iată o nouă dovadă de bărbăţie cu care românii s'au opus năvălirei mişeleşti a bulgarilor. Ofiţeri şi soldaţi, toţi pînă la unul au participat la luptă, apărînd cu vitejia lor fiece petec de pămînt, secerînd rîndurile duşmane. Cu astfel de viteji nu ne temem nici odată şi cei dintîi vor fi bulgarii cari îşi vor lua de la ei răsplata meritată pentru atacul lor barbar.

Distracţii

Suprimarea bruscă a tuturor localurilor de distracţie, face să apară Capitala tristă, deşi nu există nici un motiv de întristare.

Pretutindeni întîlnim bărbaţi grăbiţi să ajungă la ocupaţii şi cucoane curioase cari au lăsat treburile casei, spre a mai vedea puţină lume şi să alunge astfel, cîte va momente, grijile de toată ziua.

Circulaţia devine anevoioasă, pe trotoare, în tramvaie, pretutindeni înghesuială.

Nu poţi vorbi, pentru-că se găsesc mulţi cari se amestecă în toate şi povestesc şi ce nu trebue. Urmează dar să faci pe mutul, palavragismul fiind interzis.

Teatrul Naţional e închis, pentru-că i se face reparaţie. Va fi redeschis pe la 20 Septembrie, cu reprezentaţii în matineu, potrivite timpului.

Celelalte teatre vegetează, pentru-că aşa vor fi având poruncă.

Nu ştim şi nu trebue să ştim nimic, pentru-că cenzura s'a întins la toate. Pentru aceasta lumea bănueşte şi vorbeşte şi ce nu este permis.

Dar ce vină au bietele întreprinderi cinematografice, de li s'au închis şi lor uşile? Cinematografele pot rămîne deschise de la 10 dimineaţa pînă la 7 seara, cu condiţie să nu reprezinte decît filme patriotice, scene înălţătoare militare, bucăţi instructive, cercetări ştiinţifice, splendide vederi, bucăţi hazlii.

Să se suprime filme conţinînd crime, tâlhării, furturi, sau scene imorale. Toate acestea trebue reprimate ori cînd, nu numai acum.

Lăsaţi dar cinematografele să funcţioneze, acolo toţi vor fi muţi. Daţi publicului putinţa să se distreze, astfel cum în mod inteligent au procedat şi celelalte state cari se află de ani în războiu.

După ce suntem condamnaţi să nu ,aprindem seara lumini şi să ne culcăm odată cu găinile, putem pretinde să avem distracţii ziua, pentrucă sunt interzise noaptea.

Virgil N. Dărăscu

Ofiţeri ruşi
RANIŢI LA NOI

Vizita prinţului Urusoff şi a d-lui Poklewsky-Coziel, la spitalul temporar „Fundaţiunea Socec"

In localul bibliotecei populare I. V. Sosec din splaiul Mihail Kogălniceanu n-rul 35, — şi care a fost închisă din cauza evenimentelor, — s'a înfiinţat din iniţiativa d-lor Jean şi Emil Socec, un spital temporar numit „Fundaţiunea Socec" şi conţinînd 10 paturi foarte bine aranjate, cu tot confortul şi cu o bogată rufărie, precum şi toate utensilele necesare micilor operaţiuni şi pansamente.

Pus sub conducerea d-lui maior dr. Koslinsky şi având ca medic ajutor pe d. dr. Steinhardt, spitalul a început să funcţioneze, iar primii răniţi ce i-a îngrijit sunt 8 ofiţeri ruşi cu gradele de la sublocotenent şi pînă la stabscăpitan şi un plutonier.

La îndulcirea traiului lor trebue să menţionăm cu deosebită mulţumire că a contribuit şi gentileţea d-nei Marcella George Vasiliu, soţia confratelui nostru d. avocat George I. Vasiliu, — care locuind în acelaş imobil a dat chiar din prima zi ajutorul necesar medicilor la pansamente şi a împărţit apoi zilnic prăjituri, bomboane, vin şi lapte tuturor răniţilor, supraveghind ca să li se servească masa cu deosebită atenţie pentru fiecare din aceşti fraţi ai noştri de arme, cari au găsit astfel la noi mîngăierea suferinţelor şi durerilor îndurate.

De asemeni şi d-ra Elena Vasiliu, — sora d-lui George Vasiliu, — a dat ajutor la facerea pansamentelor şi a pus apoi la dispoziţia spitalului pentru aceşti răniţi baia apartamentului ce locueşte.

Marţi după amiază spitalul a fost vizitat de principele Urusoff şi d. Poklewsky Coziel, ministrul Rusiei la noi, însoţiţi de d. dr. Skupievsky ajutor de primar şi de d. Jean Socec.

A apărut ediţia II din:

HARTA TRANSILVANIEI ŞI A BUCOVINEI

cu Maramureşul, Crişana, Banatul şi România

de N. GHEORGHIU, profesor

Execuţie artistică în 7 culori. Mărimea 1: 800.000 65 CM.

După cele mai noi isvoare, coprinzând toate localităţile, căile de comunicaţie, sunt toate scrise în LIMBA ROMANA. Toate judeţele sunt împărţite în culori, (34 de judeţe) pe comitate. Cine doreşte să cunoască şi 'şi dă seama de importanţa înfăptuirii idealului nostru naţional din punctul de vedere cultural, industrial, comercial şi militar, cumpărând această hartă îl va servi ca cea mai bună călăuză.

Această nouă ediţie revăzută şi adăugată cu România, costă tot Lei 1.50.

Pentru provincie se primesc inscrieri de acum, spre a nu se face speze zadarnice, nu se trimete ramburs. EDITURA LIBRARIEI STANCIULESCU, BULEV. ELISABETA No. 5, BUCUREŞTI.

La 10 Septembrie apare

Harta Balcanică

Mărimea 80/63 cm. care coprinde toată **Bulgaria, Serbia, Grecia, Muntenegru, Albania** şi **Turcia** coprinzînd toate localităţile astfel că cel care urmăreşte Războiul Balcanic va putea să cunoască mai bine luptele ce se vor desfăşura pe frontul dela Salonic.

Preţul va fi de lei 1.50. Nu se trimete ramburs. Librăria STANCIULESCU. Bul. Elisabeta 5.

Spre a nu se confunda cu hărţile ce se vînd pe stradă, prin vînzători, aceste hărţi se vînd numai la librării. Prin urmare cereţi hărţile Librăriei Stănciulescu.

D. BLOCH, dela Casa Michel şi Bloch

(FOSTA MENU & C-nie)

plecând în Franţa în curând, se pune la dispoziţia administraţiunilor, industriaşilor, comercianţilor şi proprietarilor din ţară pentru cumpărare de tot felul de mărfuri.

A se adresa: Calea Victoriei 69, dela orele 3 până la 7.

Maxime. Cugetări
şi Precepte militare

(Din broşura „Sufletul Soldatului" de *Gabriel Urzică-Borzeşti*)

Cel care merge cu curaj în faţa morţei pe cîmpul de război are o îndoită speranţă: *speranţa unei vieţi glorioase sau a unei morţi eroice.*

✻

Subofiţerul este oglinda soldatului.

✻

Supunerea oarbă este cea mai bună garanţie a forţei şi a izbîndei unei armate.

✻

In armată şi mai ales în război ascultarea şi supunerea sunt considerate ca un *act de patriotism* pornit din *iubirea de Patrie.*

✻

Frica şi laşitatea niciodată nu sunt victorioase.

✻

In războiu soldatul este expresia Patriei.

✻

Beţia prăpădeşte şi trupul şi sufletul, iar pe soldat îl face incapabil de a-şi împlini cu stricteţă îndatoririle.

21 ani de succes 21

Către domni Agricultori

Saramuraţi grânele numai cu

Saramura FLORICA

Feriţi-vă de imitaţiuni

De vânzare la principalele magazine şi la fabrica FLORICA, Craiova

21 ani de succes 21 177

BRAILA IN TIMP DE RAZBOI

— Aspectul oraşului. — Trecerea ruşilor. — Ce spune un ofiţer sârb.—Activitatea doamnelor brăilene. — Primii prizonieri.

Brăila, August

După grandioasa manifestaţiune patriotică din seara apariţiei decretului de mobilizare, viaţa de o veselie sgomotoasă, care forma una din particularităţile Brăilei, s'a transformat.

Liniştea reclamată de circumstanţe, a fost cu îmbelşugare acordată de populaţie, care, conştientă de îndatoririle sale, şi-a dat toate silinţele să înlesnească autorităţilor aplicarea măsurilor de siguranţă publică şi a diferitelor dispoziţiuni în legătură cu pregătirea militară.

Astăzi, cînd felinarele electrice se sting la orele 9, cînd spectacolele de tot soiul au dispărut, astăzi cînd nimic nu te mai reţine noaptea pe stradă peste ora reglementară, Brăila prezintă înfăţişarea evlavioasă a omului cuminte în cea mai pretenţioasă accepţie a cuvîntului.

✻

Din prima dimineaţă după ziua de mobilizare, convoiuri de vase transportînd trupe ruseşti, au început să treacă pe Dunăre.

Ostaşii aliaţi, având o ţinută de admirat, se arătau deplin voioşi că pornesc să lupte alături de noi, contra acelora, pe cari, strămoşii lor şi ai noştri i-au desrobit, dar cari, în loc de recunoştinţă, ne poartă ură.

Populaţia brăileană a asistat în număr destul de mare la trecerea soldaţilor ruşi, pe cari i-a aclamat cu entusiasm. Mulţi dintre aceştia—probabil români basarabeni — răspundeau urărilor de pe mal, cu strigăte de *Trăiască România Mare.*

Unele convoiuri au oprit şi în portul Brăila cîteva minute. Soldaţii având permisiunea să debarce, au fost obiectul celor mai calde manifestaţiuni de simpatie din partea publicului nostru.

✻

Odată cu ruşii au trecut şi trupe sîrbeşti pe Dunăre. Cordialitatea cu care brăilenii au întîmpinat aceste eroice trupe, va rămîne de sigur între amintirile cele mai frumoase ale luptătorilor regatului aliat de peste Dunăre.

Bărbaţii, tineri şi bătrîni i-au primit cu urări cari vibrau de o sinceritate profundă şi i-au petrecut cu fluturări de batiste, iar femeile şi copiii au aruncat în valurile apei flori, presărîndu-le calea.

Ofiţerul sîrb din infanterie, Alexe Ghenovici, cu care am putut schimba puţine cuvinte la pontonul unde acostase transportul de trupe din care făcea parte, mi-a spus: *Nu vom uita dragostea cu care ne înconjuraţi; dar mai ales nu vom uita imensul serviciu ce faceţi naţiunei sîrbe, oferindu-ne putinţa de a merge să luăm revanşa faţă de bulgari!*

„Suntem mîndri că ne vom bate alături de vitejii români".

Soldaţii sîrbi manifestau de asemenea cea mai vie bucurie că sunt reîntorşi în războiu.

✻

E demn de relevat tributul pe care doamnele brăilene îl dau pentru îngrijirea răniţilor.

Constituite în comitete, excelent organizate şi conduse, fiicele Brăilei n'au cruţat nici o osteneală spre a face ca toate spitalele instalate în diverse localuri, să fie bine amenajate şi prevăzute cu confortul necesar.

In special doamnele din societatea *Crucea Roşie*, sub preşedinţia d-nei dr. Pantely, au depus şi depun o activitate mai presus de orice elogii.

E locul aci să menţionăm că cercetaşii din cohorta „Vlad Tepeş" ajută într'o largă măsură, la desăvîrşirea nobilei opere la care conlucrează doamnele brăilene.

✻

Primii răniţi au sosit. Cea mai mare parte dintre ei sunt ruşi şi sîrbi. La gară răniţii au fost primiţi de prefectul judeţului, d. N. N. Ionescu, poliţaiul oraşului, d. Florian Cristescu, şeful brigăzei de siguranţă şi al poliţiei speciale a portului, d. Şt. Rădulescu, cum şi de un numeros public.

Doamnele au oferit flori răniţilor, iar bărbaţii, pachete cu ţigări.

Transportarea răniţilor de la gară s'a făcut în trăsuri şi în vagoane deschise de tramvai, transformate anume în acest scop şi puse gratuit la dispoziţia autorităţilor de către d. inginer H. Giurescu, directorul soc. de tramvae şi iluminat electric.

Atît ruşii şi sîrbii, cît şi românii răniţi, sunt voioşi şi povestesc bravura cu cari s'au luptat trupele aliate.

Dînşii exprimă regretul că sunt nevoiţi să stea departe de cîmpul de luptă, tocmai cînd se deprinseseră şi cînd se simţeau mai bine, în mijlocul ploaei de foc.

O singură dorinţă clocoteşte în piepturile, între cari unele încă sfîşgerînde, ale eroilor răniţi: să se înapoieze în rîndurile regimentelor lor, spre a-şi răzbuna.

Marcel.

Nu risipiţi apa. Stingeţi luminile cât mai curând.

„FEMINA"

MAGAZIN DE MODE

Pasagiul Villacros No. 7

(Vis-a-vis de Poliţia Capitalei)

Mare asortiment de PALARII DE SEZON. Specialitate în PALARII DE DOLIU

1056

REMUS VIANU

PROFESOR DE PIANO

(Conservatorul din Viena)

Lecţiuni particulare, preparaţiuni pentru Conservator şi perfecţionare. Curs şi la domiciliul său. Str. Profesori No. 11. (Între str. Bibescu-Vodă şi str. Poetului).

1216

PUBLICAŢIE

Pulberăria Armatei Dudeşti angajează urgent trei dactilografi buni şi 4 scriitori buni, de preferinţă din cei nemobilizabili.

1217 *Direcţiunea*

SOCIETATEA

Anonimă Forestieră Union în Bucureşti

(„Union forst industrie actiengeseilschafft in Bucureşti)

Cu sediul în Bucureşti, la banca de credit român str. Stavropoleos 16. Cu fabrici şi instalaţiuni pentru exploatarea de păduri, cherestea, etc. în jud. Bacău, gara Onesti, comuna Mînăstirea-Caşin-Scutaru şi depozite de cherestea în Galaţi, etc.

Aduce la cunoştinţa generală că prin procesul-verbal din 19 August 1916 (1 Septembrie stil nou), dresat de onor. parchet al tribunalului Ilfov, în baza înaltului decret regal cu n-rul 2790 din 14 August 1916, d. G. C. Dragu, avocat, a fost instituit conservator al societăţei.

Cu începere dară dela 19 August cor. şi în viitor, pînă la noui dispoziţiuni, toate operaţiunile societăţei vor continua în marginile prevederilor zisului înalt decret regal, sub controlul d-lui conservator, ca organ reprezentant al statului.

Plăţile către societate de către cei cari ar datora societăţei sume de bani din orice cauză, se vor face la Bucureşti, la Banca de credit român, strada Stavropoleos 16, pe numele societăţei anonime forestiere Union, reprezentată prin conservatorul d. G. C. Dragu.

Plăţile locale la fabricile şi instalaţiile din comuna Mînăstirea Caşin-Scutaru, gara Onesti, jud. Bacău se vor face în mîinile persoanelor ce vor fi împuternicite.

Conservator, *G. C. Dragu*, Bulevardul Pache n-rul 6 Bucureşti.